

at Handelsbankens Kestfordring, nemlig 400,000 Kr., forfalder 11te Juni 1880, og dette vil saaledes rimeligvis blive den yderste Lidsfrist, til hvilken dette Spørgsmaal kan henstaa uløst. Der maa inden 11te Juni 1880 være fket nye Skridt, som enten gaa ud paa at udløse Handelsbanken fra dens øvrige Fordringer i Banen, i alt Fald forsaavidt de gaa forud for Statens nye Fordringer, eller der maa træffes Foranstaltninger med Hensyn til Banens Overgang til Staten som Eiendom. Jeg anser det heller ikke for heldigt, at den Frist, der er vedtaget med Randers-Grenaa Selskabet som bindende for dette, nemlig 1ste August 1879, overfiddes. Jeg vilde anse det for meget onskeligt, at Spørgsmaalet kunde finde sin endelige Ordning, inden denne Frist var udløben, og medens man altsaa har fuldstændig frie Hænder med Hensyn til Selskabet, saaledes at Staten kan tage Banen paa de Vilkaar, den maatte anse for at være de retteste, kun at Gjældsfordringerne dækkes. Under alle Omstændigheder skal jeg bringe i Erindring, at dette Spørgsmaal maa vende tilbage til os paany. Jeg tror, at det er en yderst uheldig Beslutning, som blev tagen i den første Del af den ved Op-løsningen afbrudte Samling, at det af Regjeringen fremlagte Lovforslag afsvistes, uden at komme til anden Behandling. Om det var af Hensyn til Sagens Realitet, eller om det — hvad jeg er mere tilbøjelig til at tro — var af Hensyn til Ministeriets politiske Stilling ligeoverfor Folkethinget, der bevirkede dette Resultat, bliver forsaavidt ligegyldigt. Jeg tror under alle Omstændigheder, at det maa erkendes, at det havde været hensigtsmæssigt for os at underkaste dette Spørgsmaal en omhyggelig Forhandling i Realiteten og søge at finde en Løsning af Spørgsmaalet, der paa eengang var stemmende med Statens Interesse og nogenlunde billig mod de Private, dels Kommunerne, dels de Individuer, som ved denne Leilighed have bragt Offre. Om det nu vil være muligt at faae Sagen optagen inden 1ste August 1879 paa en saadan Maade, at en endelig Afgjørelse kan være truffen, turde vel være tvivlsomt. Det stiller sig ikke som synderlig sandsynligt, at vi i den Del, der er tilbage af indberende Samling, skulde kunne faae Spørgsmaalet optaget; men jeg tror dog, at det vilde være hensigtsmæssigt, at ikke alt for lang Tid gik hen, før vi fik Leilighed til at bestjæftige os med det Spørgsmaal: Hvad skal der gøres med disse Baner? Med Hensyn til Realiteten har jeg den Anskuelse nu som tidligere, at det vil være i alle Parters Interesse, om en hensigtsmæssig Overdragelse til Staten kunde finde Sted. Jeg tror, at Anlægget af disse Baner ved private Midler har været en urigtig og uhensigtsmæssig Foranstaltning (Hør!), og at de paagjældende Egne ere komne til dyrt at give Lærepeng for den Erfaring, de nu have høstet; men paa den anden

Side forekommer det mig, at, naar Banerne ere bragte tilveie, er det i alle Henseender at anbefale, at de gaa ind under Statens Ledelse og blive et Led af det almindelige Statsbanenet, og jeg kan ikke skjønne rettere, end at Forholdene i dette Dieblit ere gunstigere, end de senere kunne være eller i alt Fald kunne ventes at ville blive for at opnaa en saadan Løsning. Konklusionen af, hvad jeg har anført her, vil egentlig nærmest være, at jeg for mit Vedkommende maa ønske, at der bliver gjort endnu et Forsøg fra Regjeringens Side i den tilbageværende Del af denne Samling paa at prøve, om ikke det ved Op-løsningen væsentlig forandrede Thing nu maatte have stiftet Sind i Henseende til denne Sag, og nu maatte kunde være tilbøjelig til at gaa ind paa en Realitetsdrøftelse, som man paa en efter min Mening uheldig Maade skjøb til Side i Oktober. (Th. Nielsen: Og Herningbanen!) Jeg har ikke det Mindste imod, at tage Herningbanen med. Jeg tror, at det vil være hensigtsmæssigt, at man søger at faae de private Baners Forhold drøftede under Et, og jeg ventet, at det ærede Medlem, der nu nævnte Herningbanen, vil medvirke til, at Herningbanens Fordring bliver rimelig og fornuftig. (Th. Nielsen: Ja!). Denne Bane er jo i en ulige bedre Stilling end Randers-Grenaa-banen derved, at der er afsluttet en efter Omstændighederne for den ikke usfordelagtig Overenskomst med Staten om Banens Drift, men ikke en Overenskomst, der gjælder for al Evighed, og Herningbanens Eiere ville gjøre Klogt i, hvis dette Spørgsmaal bliver optaget, at vise sig moderate i deres Fordringer. Men jeg er fuldkommen enig med det ærede Medlem i, at det vil være rigtigt, naar vi optage Kjøbet af de to private Baner paa Mols, saa tillige at tage Silkeborg-Herningbanen med, og jeg skulde sætte Pris paa, om Forsøget maatte blive gjort endnu i indberende Samling; vises det da tilbage, vil det jo være det eventuelle Merial, som tilbageviser Forsøget, der kommer til at bære Ansvar for, at den Frist, der er bestemt med Randers-Grenaa-selskabet, inden hvilken det vil finde sig i Statens Afgjørelse af dets Forhold, nemlig den 1ste August 1879, bliver overfiddet.

Holstein-Ledeborg: Den ærede Finantsminister udtalte, at det maatte var Mindretallets Mening at ville have de enkelte Lønnings-satser nedsatte. Det er ikke, hvad der foreligger fra vor Side. Hvad vi mene, er, at der behøves et mindre Antal Kræfter for at kunne udføre Arbejdet, og naar nu den ærede Minister siger, at Hensynet til hurtig Expedition langt overveier Hensynet til Besparelse, saa skal jeg dertil sige, at det er meget rigtigt; men for det Første maa dette Hensyn til hurtig Expedition være stærkere begrundet, end det er i de Anmærkninger, der i dette Aar Lejage Finantslovsforslaget. Det er, som jeg har tilladt mig at vise før, ganske vist begrundet fra den høje Regjeringens Side ikke at